

מתן תורה ואור הגאולה

המנהג העיקרי אותו נוהגים בבית ישראל בחג השבועות הוא להיות נעורים בלילה. מנהג זה מופיע כבר בזוה"ק, מנהג שכל כולו עטוף ברזי עליון. מנהג זה של יחידי סגולה, מתואר במכתבו של רבי שלמה אלקבץ המובא בשל"ה הקדוש כמנהג אותו נוהגים יחידי סגולה, וכמדומה שכל שאור הגאולה מופיע יותר, כן מנהג זה מתפשט יותר בבית ישראל. כך כתב המג"א (תצד) "איתא בזהר שחסידים הראשונים היו נעורים כל הלילה ועוסקים בתורה וכבר נהגו רוב הלומדים לעשות כן" והיום ניתן להוסיף שלא רק הלומדים נהגו לעשות כן. מוסיף המגן אברהם "ואפשר לתת טעם על פי פשוטו לפי שישראל היו ישנים כל הלילה והוצרך הקב"ה להעיר אותם כדאיתא במדרש, לכן אנו צריכים לתקן זה". אמנם לא מצאנו ששינה זו שלפני מתן תורה היתה גנות לישראל ואם כך מדוע צריכים אנו לתקן שינה זו.

אכן התכונה המאפשרת להיות נעורים בלילה, נתחדשה בנו מכח מתן תורה, שלכן אע"פ שלא נתבעה מאתנו מדרגה זו לפני מתן תורה, מ"מ חסרון הוא לנו מה שלא היינו נעורים באותו לילה. היכולת הפנימית להיות לא משועבד לסדרי זמנים, אלא בן חורין מהם, ולהיות מכוון אל הסדר האלוקי של המציאות, זהו רז הזריזות המיוחדת שהוטבע בנו מתוך מתן תורה. תכונת הזריזות אינה רק צורה מעשית של מהירות ההגעה אל התכלית, מה שמגלה את עומק החיבה והרצון החפץ להוציא אל הפועל את מושא חפצו. בתכונה זו יש איזה דילוג ואי התחשבות במקצב הרגיל של המציאות. הזריזות הנושאת בחובה את כח ההתמד, את הכח לא לדלג מעל שום שלב, ועם כל זה להזדרז, הינה זריזות ממין אחר. זריזות זו אינה מעמידה במרכז את התכלית, כי אם דווקא אותה נעיצת השאיפה בתכלית יוצרת מצב בו אנו אחוזים כבר בעומק החיים בתכלית, ותכלית הזריזות היא לגלם רצון זה בחיים. שלכן לזריזות שתי מדרגות – המדרגה האחת היא הזריזות בתור חושפת את קשר החיים העצמי בלא בקשת תכלית, בלא הצבת מגמה אלא כטבע חיים, כמצב העצמי של האדם שמסוגל להתרומם מעל מגבלות חיי השעה אל הריצה לדבר מצוה. ומצד שני יש בתנועת חיים כזו לגלות את ערך המציאות, ולכן לעמול באופן מתמיד לרומם ולשגב את המציאות. במתן תורה הוטבעה בנו סגולת הקשר הפנימי לכל האור והטוב, ולכן הזריזות אינה מלאכותית, שחפצה הפנימי הוא המנוחה בהגיע התכלית למימוש, אלא תנועת חיים שלמה מלאת זריזות ושמחה. כל שנה אנו מרוממים את מצבנו, מתוך הודאה לקב"ה על החידוש שחידש בנו "אהבת עולם בית ישראל עמך אהבת, תורה ומצוות חוקים ומשפטים אותנו לימדת על כן ד' אלקינו בשכבנו ובקומנו נשיח ובחוקיך ונשמח ונעלוז בדברי תלמוד תורתך ובמצוותיך לעולם ועד" בתור כח מתמיד, שאינו משתנה, שהמבוקש שלו הוא עצם חיים משמחים אשר כאלה "שמח לב מבקשי ד' ". ומתוך האור המתחדש עלינו שנה בשנה, אנו מגלים את שורש חיינו, ומתקנים את ענפיו שהתגלו קמעא קמעא, כשבחלק מן המדרגות לא היינו ראויים לגלות מדרגה זו.

אבל לא רק את העבר אנו מתקנים בליל חג השבועות. שינה – אחד מששים במיתה. ישראל שעמדו בהר סיני פסקה זוהמתן. עצם העמידה ליד הר סיני יצרה מצב בו 'אני אמרתי אלקים אתם' – שלא היו מתיים. המוות סר מאתנו, ורק מתוך כך מוכשרים אנו למתן תורה. אחרי חטא העגל נתעורר מחדש בכח השינה, חלק האחד מששים שבמיתה, וכשאנו מתכוננים למתן תורה, אנו רוצים להתרומם אל הקדש מתוך חיים שלמים, חיים שיש בהם צפיית תיקון חטא אדם הראשון, ולכן שואבים אנו את חיוניותנו מתוך עמלה התורה, והאחיזה בעץ החיים, ומתוכה זוכים אנו שמתחדש עלינו אור חדש שנה בשנה, אור הקדש המחיה ומרומם את העולם מעל כל חסרונות ועיכובים. עצם מה שחטאנו בחטא העגל, מורה שהקבלה לא היתה שלמה, שלכן גנוזה היתה אפשרות המוות, כבר אז. ולכן היום אנו זהירים שלא לישון ולא לתת מקום אף לצד הגנוז הבטל בששים של המיתה. המיתה היא היפך הזריזות, זריזות עניינה ריבוי חיים הקשורים למקורם. העיכובים שיש במציאות משמעותם גילויי חיים הנדמים ליש בפני עצמו ואינם חלק אורגני מההיקף השלם של החיים. עמל התורה בכל הלילה אינו רק שולל את השינה, כי אם מחייב את החיים, שהלא הולך בטל כישן דמי, והניעור בלילה ומפנה לבו

לבטלה הרי זה מתחייב בנפשו. העמל הגדול של התורה בלילה וביום שבועות מכשיר אותנו לצפיה עתידית של תיקון חטא אדם הראשון. ובחג נידונים עצי האילן, קשר החיים שיש לנו לעץ החיים.

מצב חיים מרומם זה, אליו אנו זוכים בליל חג השבועות מותאם ומכוון לצפיית הגאולה. בכל חג יש תוכן מיוחד מדאורייתא – תקיעת שופר, צום, סוכה ולולב, מצה ומרור והגדה לבנים. בחג השבועות לכאורה אין מצוה מלבד היות היום, יום טוב. אבל כל זה היום. בזמן שבית המקדש היה קיים, היה חג זה מלא לא רק בתוכן העליה לרגל, שבזה משתווה הוא לפסח וסוכות, אלא כמסמן את התנוצצות הביכורים, וכמתחיל את השנה החדשה בבית המקדש, על ידי הקרבת שתי הלחם. כשם שהנפת העומר מתירה את התבואה החדשה במדינה, כך שתי הלחם מתירים את התבואה החדשה בבית המקדש. כל כולו של החג, הוא גילוי ערך הקדש של בית המקדש. ליבו של בית המקדש הוא הארון בו מונחות לוחות הברית. וקשר תורה זה, אינו מתבסס רק על הערך הלימודי, כי אם יותר מכך, על סגולת החיים הטמונה בנו, היוצרת אמון עמוק במציאות החומרית, מציאות המתרוממת שנה בשנה בהבאת הביכורים מפרות שנשתבחה בהם ארץ ישראל. מה נותר לנו מכל החיים האלה בגלות? אין לנו חיי חומר, אלא אדרבה קדושה המתגלה לעתים בתור קדושה המתנגדת לטבע. אין לנו בית מקדש, ולכאורה כל התוכן הפנימי של חג השבועות נעלם, ולא נותרה בו אלא מצות השביתה ביום טוב. מה נותר לנו בעת גלותנו? "ואין לנו שיעור אלא התורה הזו", אבל כדברי היהודי הקדוש, ומאחר ויש לנו את התורה יש לנו את הכל. התורה גונזת בחובה את כל מדרגות הקדש העליונות, הקדושה שלמעלה מן הטבע והקדושה המתגלה בטבע. עמל התורה שבחג זה, גונז בחובו את כל המדרגות העתידות להיגלות, את צפיית בית המקדש ואת כל הקדושה שבטבע. אותם חכמי הנסתר, שכל כולה של חכמה זו היא להאיר אורם של ישראל בכל מדרגות החיים, ייסדו את לימוד הלילה שלפני קבלת תורה, בכדי לגלות ולבנות טבע חיים עליון מלא זריזות השואב חילו מהמדרגות שלפני החטא, של פסיקת הזוהמה, ומתוך כך להאיר ולעורר את האהבה הגדולה מלאת החפץ, המאירה את הטבע והחיים כולם. דווקא כשבית המקדש נחרב מצוים אנו לעמול בתורה ביתר שאת, ולגלות מתוכה את הצפיה העמוקה המחוללת את בנינו במדרגה עליונה יותר, בניין עדי עד. ככל שאור הגאולה מאיר יותר כך הולכת ומתבררת חיוניות לימוד זה, המייפה את הכלה, כנסת ישראל, ומגלה את מדרגותיה העליונות המכשירות אותה לקבלת תורה בארץ ישראל. לכן מתוך הלימוד של רבי יוסף קארו וחבריו הם נתבעו לעלות לארץ ישראל ולעורר אהבתה.

והנה עומדים אנו לפני קריאת התורה. לילה שלם עבר עלינו מתוך עמל תורה המגלה את סגולתנו הפנימית, כל עמל התורה של הלילה שלפני קבלת התורה, בפרט כשמצורפת לה טבילה לפנות בוקר כמנהג ותיקין ואנשי מעשה שמשוך עליהם אור חסד שמעולם הנסתר, בא להוציא אל הפועל ולגלות את עומק החדירה של אותה סגולה עליונה שנתגלתה בנו בליל הסדר, סגולה המעמיקה וחודרת לכל רבדי החיים, מעליוני עליונים עד לתחתיות המדרגה, סגולה הדואגת לבל יידח ממנו נידח ולבל יפול צרור ארצה, מעלה את כל הנפילות, מרוממת את כל הנפולים ומגלה בתוכנו את עומק הרצון האלוקי המופיע מראשית ועד אחרית, מעולם ועד העולם מכוחה של תורה. רק עתה מסוגלים אנו לקבל את התורה וכוחה לרומם את עומק התפילה ולהתאימה לרצון עליון "וטוב יהיה בעיניך לברכנו ולברך את כל עמך ישראל...ברוב עוז ושלום".

כהכנה לשמחת חתונה זו, "ביום חתונתו- זה מתן תורה", אנו מקדימים פיוט מופלא שפרץ ובא לעולם בראשית תקופת הראשונים, באשכנז. אותה צפיה עליונה שהוכשרנו אליה מתוך עמל התורה שבלייל החג, מתגלה בתור צפיה גדולה יותר מרוח הנבואה, שכל הנביאים לא נתנבאו אלא לימות המשיח אבל עוה"ב עין לא ראתה אלקים זולתך, וחכם עדיף מנביא ועל ידי רוח החכמה מתגלה אור עוה"ב דרך התורה, ומגלה את עומק החרות הפנימית המתגברת על כל המעקשים, מגלה את עומק ההבדל בין מלכות הרשעה הפושטת טלפיה ואומרת טהורה אני אך מוגבלת לימי עולם, לעומת ישראל שאמנם בנגלה רק 'קשר תפילין הראה לעניו' אבל עומק החפץ בראש התפילין קשורה, ומשם ולמעלה מזה יונקת רוחנו. וצפיה אדירה ממלאת את לבנו להתגלות כל זה בחיים, בהארת אור גאולה וישועה.

נְטִילַת הַרְשׁוֹת לְדַבֵּר וּלְשַׁבַּח

אַקְדָּמוֹת בְּכִלְיֵי וְשָׂרִיּוֹת שְׁוֹתָא

ראשית מילים ופתיחת השיח

ההקדמה למילים ופתיח השיח הוא עומק המחשבה שאינה ניתנת לביטוי, שרק מעט מזעיר ממנה מתגלה בדיבור ובשיח. המילים הבודדות, והשיח המתפתח, כשיח השדה אשר ברכו ד', נובעים מעומק הנשמה, מחפץ החיים לאשתאבא בגופא דמלכא, מכלות הנפש לאלוקים וגילוי צמאון זה בחיים.

אַוּלָא שְׁהִיְלָנָא הָרַמְן וְרִשְׁוֹתָא

תחילה אקח הסכמה ורשות

הקדמה זו מתגלה בענווה, בבקשת הסכמה ורשות מרבש"ע ומישראל עם קדושו. הענווה מעמידה את המדבר באופן מותאם ומכוון לרצון עליון, עמדה היוצרת מצב שאותה תשוקה עליונה, אינה איזו הבעה תאוותנית אישית המתיימרת 'לאחוז' באלוקות חלילה, האומדת את גודל האלוקות כפי קוטן מידתה, אלא רואה את הצמאון כביטוי חי מלא שמחה "ישמח לב מבקשי ד'", "כחלק מתנועה כוללת יותר, שמילותינו אינן מצוירות אותה, אלא הן חלק מהבעת חיים עמוקה המתגלה בנטיפות עדינות במילים.

בְּבִי הָרִי וְתַלְתָּ דְאֶפְתּוֹז בְּנֶקְשׁוֹתָא

בשערים (אולי הכוונה כאן לשורות) שניים ושלושה שאפתח ברעדה וחרדה (ובצעקת הקול)

פתיחת השערים מופיעה מתוך חרדה, יראה להתייצב אל מול הניצב מאחורי השערים, שערים רבים להיכל ד' "נבואה שערך" "בואו שערי בתודה חצרותיו בתהילה" "זה השער לד' צדיקים יבואו בו". כשאנו עומדים אל מול השער, הרי עצמיותנו הפרטית עדיין ניכרת, היא עומדת ומנסה לחדור אל עומק החיים, אל חצרות ד', ועצם מעמד פרטי זה הוא המפיל יראה וחרדה על האדם שבמה נחשב הוא אל מול אותו גודל שממנו נובע השיח ומובעות המילים.

שניים ושלושה שערים נפתחים, ההכרה האנושית מתבוננת באופן כפול על המציאות ומתוך כפל זה נפתח השער השלישי החושף את ממד העומק המאחד את השערים, ומתוכו מתחילות השורות המסודרות להביע את התוכן הבלתי גבולי.

בְּבִי דְבָרִי וְטָרִי עָדִי לְקַשְׁיִשׁוֹתָא

(המשך בקשת הרשות או שזו התחלת הצגת נושא הדיבור) בבורא הבורא (את העולם) ונושאו עד זקנה

המיית הדיבור המתגלה נובעת מתוך הקשר בינו לבין הבורא, שאנו כולנו ברואיו וכל כולנו חלק מהמשך גילויי שמן העולם ועד העולם, 'אתה הוא עד שלא נברא העולם ואתה הוא משנברא העולם'. הכרתנו מתייחסת אל האינסופיות האלוקית בתור בורא, המגדיל את הבריאה הרבה מעבר לממדי הזמן והמקום ומובילה אל גילוי האלוקות בתור זקן, כפי שנגלה לעינינו במצרים, 'זקנה ביום דין', בתור עומק המחשבה המכוננת את מגמת הבריאה ומניעה את המציאות כולה לגילוייה, לא באופן סיבתי גלוי כי אם באופן מהותי, נסתר, בעומק עצה ורב עלילה. אותם שערים שנפתחו לפנינו מגלים את עומק המיית הנשמה המתייחסת ומגלה את עצמה כחלק מהבעת מגמה עליונה זו

האם ניתן לשבח את הקב"ה בקנה מידה עולמי-ומתוך כך שבחו העולה מהעולם.

גְּבוּרַתְּ עוֹלָמִים לֹא וַאֲזִין מִסְפִּיק לַפְּרָשׁ וּלְגִלּוֹתָהּ
גבורת עולמים לו ואין מספיק לפרש ולגלותה

גבורת עולמים שלו הנובעת מהגבורה העליונה אין לה יכולת הבעה בשום קנה מידה עולמי.

גַּם אִם לְקַלְף הַיַּיִנוּ מִשְׁתַּמְשִׁים בְּכָל הַרְקִיעִים וּלְקוֹלְמוֹס הַיַּיִנוּ לֹקָחִים אֶת כָּל הַיַּעֲרוֹת

גם אם לקלף היינו משתמשים בכל הרקיעים ולקולמוס היינו לוקחים את כל היערות

גם אם הקלף, אותו היקף נסתר שמתוכו נובעות האותיות, היה בנוי בצורה רקיעית, בצורה המכנסת בתוכה את כל השאיפות הנכמסות, את עומק הסודיות המתבטאת במילה 'שם', שבריו כל ערך ה'שם' הן הופכות להיות שמים, שם עד בלי די, שרק את ריקועיה אנו חוזים במראה הרקיע, וגם אם כלי הכתיבה היה מסכם בתוכו את כל היערות, הגונזות בחובן את כל חיות הטרף המאיימות לבלע את סדר העולם המוקטן, באנרכיה התובעת את מה שעומד למעלה מכל גבול, והיערות, הינם אותו כח במציאות המכיל בקרבו את תביעה זו ומצמיח ללא הרף עוד ועוד עצים שבתוכם גנוזה תביעה זו, שלעתים מתגלה ברשעה איומה של חיות הטרף, ועתים בכח צמיחה אדיר מלא התמד חיים.

וְלִדְיוֹ הַיַּיִנוּ לֹקָחִים אֶת כָּל הַיָּמִים וְכָל הַיָּמִים הַמְכֻוֹנִסִים

ולדיו היינו לוקחים את כל הימים וכל הימים המכונסים

גם אם הדיו, המגלה את השלב השלישי, לא אותו שלב שבו לא ניתן לתאר – שלב הקלף, לא השלב בו המחשבה מתרחבת בקרבה – הקולמוס, אלא שלב ההוצאה אל הפועל, הדיו, גם הוא היה בנוי על היסוד, אותו חלק נסתר שבמציאות, אותו חלק שכל כולו עתידי "ומלאה הארץ דעה את ד' כמים לים מכסים" ואליהם היו מצטרפים כל מקווי המים האוגרים בתוכם את מה שאינו גבולי, את מה שאין לו גדר ומידה,

וְכָל דְרֵי הָאָרֶץ הֵיוּ הַסּוֹפְרִים וְרוֹשְׁמֵי הַרְשׁוּמוֹת

וכל דרי הארץ היו הסופרים ורושמי הרשומות

וגם אם היינו מכנסים את כל באי עולם מראשית ועד אחרית, והיינו מנסים לגבש מחשבה מפורטת לתיאור עומק היחס הזה, ששעריו נפתחו מתוך יראה וחרדה הממולאת בעונה אין קץ, לא היה באפשר להגות אף הגה אחד מגדולתו יתברך,

וְהַדְרַת אֲדוֹן הַשָּׁמַיִם וְשִׁלִּיט בִּיבְשׁוֹת

הדרת אדון השמים ושליט ביבשות

מהדרת אדון השמים, העומד למעלה מכל ציור שמימי עד שאפילו השמים השפלה הם לו "המשפילי לראות בשמים ובארץ", ועם כל זה כל המציאות כולה שבארץ מתחת כולה מתחייב ומונהגת מכוחו. וכשעמדנו בהר סיני "אתה הראית לדעת כי ד' הוא האלוקים בשמים ממעל ובארץ מתחת אין עוד".

דְּקָם עֲלָמָא יִזְיֵד אֵי וְכַבְּשֵׁה בְּכַבְּשֵׁתָא

ברא עולם לבדו והסתירו בהסתרות (רבות, שאין לדעת על מה העולם עומד)

אותה השגחה אלוקית מקיפה המחיה את העולם כולו הנסתר והנגלה, מראשית ועד אחרית, מנביעה עולם שבטבעו הוא נברא, בטבעו מחודש, בטבעו מביע בכל סדרי חוקיו את עומק הרצון, וממילא מופיע הוא בחטיבה אחת ממקור יחידו של עולם. ואותה אחדות מופלאה מתלבשת בהסתרות רבות, עד ש'אין לפרש עילום שמך', ואותו מעבר פלאי מאין ליש, מאין השגה ליש השגה, מתגלה בערפלי טוהר בכל העולם כולו בשקיקה נסתרת ונעלמת המאפשרת למגמות מוגבלות להופיע בלא לטשטש את צורתן הפנימית.

וּבְלֵא לֵא וְשִׁכְלָה וּבְלֵא תִשְׁעִיָּתָא

ובלא לאות שכלל העולם, ובלא תשישות,

העולם הולך ומשתכלל, הולך ומתפתח באין הפוגה ממקור הנותן ליעף כח, 'חזק מתנים ואמץ כח', ומתוך מה שבורא עולם הטביע במציאות את יכולת השכלול, כך הולכות המגמות הפרטיות ומגלות שדווקא את רום ערכן יגלו מתוך עומק מפעם האחדות הגנוז בהן, ואת נצחיותן שאינה מתעייפת יחשפו מתוך קישורן למגמות רחבות באין שיעור וגבול.

וּבְאֵתָא קְלִילָא דְּלִית בָּהּ מְשִׁעִיָּתָא

ובאות קלילה (באות הא שבה ברא העולם) שאין בה ממשות (בה נברא העולם)

ביה ה' צור עולמים. האות הא, אות קלילה מופיעה את עומק המחשבה הגנוזה בהתפשטות כל הערכים. המציאות כולה בנויה מארבעה רוחות, מגלות את שיא הפיזור הממשי שבמציאות, 'כארבע רוחות השמים פרשתי אתכם', מעבירות הן את התפיסה האנושית היסודית הבנויה על שניות התפיסה למפגש עם המציאות המפוזרת עד כדי פירויות מוחלטת, ושם, מעומק החיים הכמוסים, מתגלה עומק האחדות, בנקודה קלילה הנובעת כנטף מעומק המחשבה השלמה המבוטאת באות יוד, והאות ד' מתמלאת בגניזה מאור עוה"ב הגנוז באות יוד והופכת להיות ה' החושפת את עומק האחדות המציאותית, המתעלה מעל כל המיית עולם מלא, ואב המון גויים, אב המיית כל העולם התווספה ה' בשמו, 'ואלה תולדות השמים והארץ בהבראם' בה' בראם, באברהם.

אֲמִין כָּל עֲבִידֵתָהּ בְּהַךְ יוֹמֵי עֲתָא

סידר כל עבודתו באלו ששת הימים

אות ה' זו המקיפה את כל המציאות כולה, העולה כלולה כמסקנתה של המציאות, היא היא המכוננת את המציאות, המופיעה שלב אחר שלב בשישה ימים של בריאה, שישה ימים המגלים פנים שונות של עומק חפץ ד'.

אֲהוּר יְקָרָה עָלֵי עָלֵי בְּרִסָּה דְּאֵשְׁתָּא

האיר מזוהר יקרו על העולם (ביום השביעי) כשנתעלה וישב על כסא כבודו של אש.

אבל ראשיתה של הבריאה, המרחפת מעליה בהיקף מראשית עד אחרית, מתגלה בכיסא הכבוד "ורוח אלקים מרחפת על פני המים – זה כיסא הכבוד", הכיסא, צורת ההנהגה האלוקית שרק עם זוהר גילוייה אנו נפגשים במציאות, והיא הולכת ומתגלה בשנות דור ודור, מתעלה ויונקת את חיוניותה מאור עוה"ב המתגלה במנוחת יום השביעי 'ביום השביעי נתעלה וישב על כסא מלכותו', 'ודכולי עלמא

בשבת ניתנה תורה, באותו יום המיוחד לעילוי ההנהגה האלקית אל ספירת המחשבות הגנוזות, שדווקא הן מיישבות ומגלות את קביעותה של ההנהגה, המתגלה בעולם מתוך קבלת התורה.

זֵיל אֶלֶף אֶלְפִין וְרְבּוּא לְשִׁמְשׁוּתָא

צבא אלף אלפים ורבוא לשמשו

כל אותו צבא מרום, אינסוף המגמות האלוקיות הפרטיות הנבראות כדי לשמשו, המתיימרות לשמר חמדה גנוזה, שאין הם מסוגלים להגיע לעומק חקר סודה, מתוך מה שאין מתגלה בהם מפעם האחדות המקיפה כל, בעצם חייהם,

זְדִרְתִּין נְבוּטָא לְצִפְרִין סְגִיָּאָה טְרִשׁוּתָא

חדשים לבקרים (המדה) צומחים שרבה אמונתם

אבל כל מגמות אלה, צומחות הנה חדשים לבקרים, ומקור אמונם, ההיקף שמתוכו הם צומחים הולך וגדל, הולך ומתרחב, ועימו מתגדל כשרון הצמיחה, צמיחה שאין עולם ומלואו מכילים את היקפו ומרחביו, והעולם כולו נדמה להם לנטף שאינו מסוגל לשאת בתוכו את עומק רום מגמה זו שכל כולה לשמשו,

טְרַפִּי יְקִידִין שְׂרַפִּין כְּלוּל גְּפִי שְׂתָא

ויותר מהם שרפי אש הכלולים משש כנפיים

ויותר משמשיו, הנובעים מעומק מעשה בראשית, עומדים שרפי אש, בעלי הכנפיים, בעלי יכולת הטיסה, המניעים את המציאות כולה בעומקה להתקדם, המוציאים אל הפועל את המגמה של המציאות, את מעשה המרכבה ההולך אל עבר עתיד כמוס שילך ויגלה את עומק המחשבה האלוקית המתגלה בבת אחת בריבי רבבות חילות משמשיו,

טָעִים עֵד יִתְיָהֵב לְהוֹן שְׂתִיקִין בְּאֲדִשְׂתָא

שעד שלא ניתן להם אות הם שותקים בדממה

ושרפי אש אלה, שתכונת האש להם, לשנות את כל ציורי המציאות ולבושיה, מתוך מה שהם גילוי של עצמות החפץ הטהור העומד למעלה מכל שינוי 'אני ד' לא שנית', ומתוך כך מניעים הם את המציאות, כגילוי של האות האלוקי המופיע מתוך עומק השתיקה 'שקט ושלוה בפנינו', מתוך עומק אותו סוד שאינו ניתן להיות מובע במילה מפורשת אלא באות המתגלה כבר כמסובבת מעומק החפץ האלוקי.

יְקַבְּלוּן דִּין מִן דִּין שְׁוִי דְלָא בְּשִׁשְׂתָא

מקבלים זה מזה (את הדיבור) בשווה בלא איחור

בשרפים אלה מתחילה להופיע האחדות, בשליחותם האחת, המופיעה מתוך קשר כל החלקים והיותם הבעה של תכונה אחת, שלכן מקבלים הם זה מזה, יחדיו, ללא איחור המגלה יחידיות העומדת פרודה מכל שאר חלקי המציאות הרוחנית העליונה

יְקָר מִלִּי כָּל אֶרֶץ כְּתוּבֹתַי קְדֻשָּׁתָא

כבודו מלא כל הארץ לשלוש הקדושות

ושלוש הקדושות הקשורות זו בזו, מופיעות וחושפות את עומק הקדושה האחת המתגלה בכל העולמות ובכל הערכים, בעומק הסוד, ובהתפשטותו בנגלה, לאורך כל ימות עולם, באופן שאינו משתנה מאמיתתו, ואינו מתקטן בגלוייו, אדרבה כבוד אלקים הסתר דבר הולך ומתרבה,

כְּקָל מִן קָדָם שְׂדֵי כְּקָל מִי נְפִישׁוּתָא

כקול מלפני שדי, כקול מים רבים

וקול זה הולך ומופיע במלוא כל הארץ מתוך מה שבורא עולם אמר לעולמו די, ואותה הגבלה ראשיתית זו, נפגשה מיד עם המים הרבים, 'ורוח אלקים מרחפת על פני המים' שאין להם גדר ואין להם גבול, המגלים שעומק החפץ האלוקי המגביל ואומר די, סופן בחובו אי גבוליות וחוסר הגדרה, שבלא הארת קדושה עליונה, עלולים מים רבים אלה לשטוף את האהבה, אבל מחמת מה שרשפיה רשפי אש שלהבתי, הם, ברחבותם האינסופית מגלים את עומק הענווה המסגלת את העולם להיות קשור אל עומק דעת ד'

כְּרוּבִין יְהִיבֵל עֲלֵהֲלִין מְרוּמָבִין בְּאִשׁוּתָא

כרובים אל מול גלגלים מרוממים בקול

כרובים שפני תינוק להם, מגלים את היות המגמות הפנימיות של המציאות הולכות ומתגדלות, הולכות ומתפתחות, והן עומדות אל מול הגלגלים המניעים את המציאות, ופגישתם המשותפת יוצרת יכולת בעולם לספוג ולהתחיות מאותה מגמת התפתחות והתעלות שאין לה סוף. פגישה זו יוצרת את הקול המפורש, הנשמע בחשאי במציאות,

לְמַוְזֵי בְּאַנְפָּא עֵין כּוֹת עִירֵי קְשִׁתָּא

נראים כמראה כעין תעופת חיצונית הקשת

וכחיצונית הקשת נדמים הם. היררה מכוון את קשתו למרחוק דווקא, לעתיד בלתי נראה שהוא הכח הדוחף את כל המציאות להתעלות עדי עד, ואותם כרובים וגלגלים אין ערכם על פי ההווה, גם זה המשוכלל ביותר, אלא מגלים הם מתוך אש השרפים את מגמת הצמיחה שערכה יתגלה רק בעתיד היותר רחוק,

לְכָל אֶתֶר דְּבוּשֵׁתִלְוִין זְרִיזִין בְּאִשׁוּתָא

לכל מקום שמשתלחים זריזים לענות תשובה

ומתוך היותם נעוצים ברז העתיד הם מסוגלים להיות שליחיו הנאמנים של מקום, בתכונה שלא רק שאין עייפות בה, אלא זריזות מתגלה בה, זריזות שאין מגמתה התוצאה, אלא תכונת הנפש שאין עומדות מולה שום מניעות לא גשמיות ולא רוחניות, להוציא אל הפועל ולגלות את התשובה

בְּמִבְרַכְיָן בְּרִיךְ יְקָרָה בְּכָל לִשְׁוֹן לְזוּשֵׁוֹתָא

מברכים ברוך כבודו בכל לשון בלחש (כי מלא כל הארץ כבודו ואין צריך להגביה קולו)

והם הם המגלים את עומק ערכה של המציאות, בחשאי ובלחש, ומרוממים את כל ציקי המציאות להיותם מגלים בעצם חייהם את עומק חפץ ד',

בְּמֵאֲתֵר בֵּית שְׂכִינְתָהּ דְּלֵא צְרִיךְ בְּזוּשֵׁוֹתָא

ממקום בית שכינתו שלא צריך חיפוש

חפץ זה מופיע מריכוז השראת השכינה, ממכון המפעל המגלה את התאחדותה – התייחדותה – של המציאות באופן מרוכז אל גילוי החפץ הטמיר והנעלם בתוככי המציאות. ושרפים, כרובים וגלגלים עומדים מכוונים אל הארה עליונה זו באופן חי ומלא שאין צריך חיפוש, שאין בו אף משהו מאפשרות הנתק בין עולם לבין רבונו.

לְהִיבם כָּל זַיִל מְרוּמָא מְקַלְסִין בְּזוּשֵׁוֹתָא

הומים כל צבא מרום משבחים באימה

ואימת הרוממות המתמדת, יוצרת את שקיקת הנשמה להתעלות אל מקור החיים, ומתוך כך נבנית המיית השבח, המביע את שקיקה זו בחיים. כששקיקה זו מתגלה בריבוי השבח, היא מתרחבת והולכת לאין שיעור, באופן שאותה שקיקה לא מתקטנת כי אם מרחיבה כל מגמה ומגדלת אותה.

לְהִירָא מְלֻכּוֹתָהּ לְדֹר וְדֹר לְאַפְרָשֵׁתָא

מאירה מלכותו של הקב"ה לדור ודור וכך מתפרשת

שבח זה של כל בני מרום, הולך ומתרחב לכל שנות דור ודור, כשכל ההיסטוריה כולה היא הפירוש והגילוי של מהלך זה של המפגש בין חפץ ד' לבין שקיקת הנשמה ודבקותה בו

סְדִירָא בְּהוֹן קְדוּשָׁתָא וְכֹד זֻלְפָּא שְׁעָתָא

מסודרת בהן הקדושה וכשחולפת השעה

כל כך קבועה בצבא מרום הקדושה העליונה, ואינה עומדת כלל בערך ריבוי השבחים, שהלא מגמות מוגבלות הן, ולכן עם כל ריבוי השבח, ריבוי זה מוגבל הוא לשעת גילוי המגמה המלאכית המסוימת האומרת זה השבח, וכשחולפת השעה יתברר כי

סְיֻמָּא דְלְעֻלָּם וְאוּף לָא לְשְׁבוּעָתָא

לא יסיימו לעולם (לספר שבחיו) ואף לא (יספרו שבחיו) בסוף השמיטה

לא יסיימו לעולם לספר שבחיו, אף אם נחרוג מעבר לששת אלפי שנות זמן עולמנו ואף מעבר לשינוי כל ערכי העולמות הבא בחורבן האלף השביעי. המלאכים מוגבלים הם באמירת שבח רבון כל העולמים המתנשא לכל לראש.

שבחם של ישראל מול המלאכים

עֲרֹב יִקָּר אֲזוּסָנֶתָהּ וְזַבִּיבִין דְּבִקְבֵעֶתָא

(אבל ישראל הם) חבל יקר ירושתו חביבים שבקביעות

אבל ישראל הם חבל יקר ירושתו של הקב"ה, וירושה זו אין לה הפסק, קבועה היא בתשוקת הנשמה לאשתאבא בגופא דמלאכא, קבועים הם ישראל בעומק החפץ האלוקי עד שקדמו הם לעולם, ומתוך כך אין החיבור שביניהם רק חיבור מכני, כי אם אחדות אחת תמימה ושלמה, שכל שבחיה אינם אלא קצה הגילוי של המיית נשמה הרחבה וגדולה מכל ערכי עולם.

עֲבִידִין לִיהּ וְזַטִּיבָא בְּדִנּוֹ וְשִׁקְעֶתָא

עושים אותו חטיבה אחת (בקריאת שמע) בזריחה ובשקיעה

ולכן בקריאת שמע שחרית וערבית, אנו עושים אותו לחטיבה אחת בעולם, חטיבה אחת המקפת כל מראשית ועד אחרית, 'אני ד' לא שניתי ואתם בני יעקב לא כליתם'. ואומה זו מגלה את סדר הדבקות האלוקית כמותאמת ומכוונת לסדרו של עולם, בו החמה זורחת ושוקעת. מתוך אותה אחדות פנימית השרויה בנו, יוצאת אל הפועל הכוונה האלוקית במציאות, ומתגלה כי ד' אחד ושמו אחד

פְּרִישָׁן לְמִנְתָּהּ לְמַעְבַּד לָהּ רְעוּתָא

מיוחדים לגורלו לעשות לו רצונו

אשרינו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו. הגורל עומד למעלה מכל יכולת תפיסה בגבולי עולם. מכון הוא הגורל אל ממדים העומדים למעלה מתפיסת הרגש השכל ואף הרצון המוגבלים אל ימי עולם. הגורל הוא חשיפת הנקודה העצמית של החיים, ואותה נקודה היא עשיית רצונו, גילוי רצונו המקיף מראשית ועד אחרית גם בתוך ימי עולם.

פְּרִישׁוּתָהּ עֲבֹזָה יְזוּוּן בְּשִׁיעוּתָא

יפרשו שבחו, יאמרו בשיחה (בכל שעה)

אנחנו מפרשי השבח, אותה המייה פנימית נשמית הולכת ומופיעה בפירוש, הולכת ומתרחבת בצמיחת השיחה. ושיחה זו, המיית הנשמה, מתמידה היא בכל רגע, ורק מתוך התמד זה יוצאת אל הפועל בתפילות הקבועות והמסודרות, ובעתי רצון מיוחדים. אותו שבח נסתר של המלאכים, המופיע ביחידיותם, מופיע באופן קבוע בכנסת ישראל, באופן מתמיד,

עֲבִי וְזַבִּיד וְרִגִּי דִּילְאוֹן בְּלִעוּתָא

יפרשו שבחו, יאמרו בשיחה (בכל שעה)

אנחנו מפרשי השבח, אותה המייה פנימית נשמית הולכת ומופיעה בפירוש, הולכת ומתרחבת בצמיחת השיחה. ושיחה זו, המיית הנשמה, מתמידה היא בכל רגע, ורק מתוך התמד זה יוצאת אל הפועל בתפילות הקבועות והמסודרות, ובעתי רצון מיוחדים. אותו שבח נסתר של המלאכים, המופיע ביחידיותם, מופיע באופן קבוע בכנסת ישראל, באופן מתמיד,

צְלוֹתֵהוֹן בְּכֵן מְקַבֵּל וְהִנֵּיא בְּעוֹתָא לכן מקבל תפילתם ומועילה בקשתם

רק מתוך עמל התורה, המגלה את קשר החיים עם הבורא היוצר ומהווה שרצונו הוא המקיים, מחיה ומהווה כל ימי עולם, מתקבלת התפילה והבקשה. רק במצב כזה הופכת הבקשה להיות גילוי לא של רצון מלא תעיה, מוגבל אל חפץ לב אנוש המסוגל לטעויות, המוגבל לראיה מצומצמת. "אוטם אזנו משמוע תורה גם תפילתו תועבה" "תועה את בה". מתוך עמל התורה, התפילה הופכת להיות תנועה אחרת לחלוטין, תביעה להתרחבות הנשמה, תביעה לגילוי כל אותם ערכים עליונים במציאות. דווקא אותה דבקות עליונה הנבנית מתוך עמל התורה, המגלה את אותה מציאות טבעית עליונה של יעקב חבל נחלתו, יוצרת תביעה לגלות דבקות זו ותהילה זו בכל מרחבי החיים, שחסרונותיהם מתבלטים יותר ככל שתביעות הדבקות מתרחבות, התפילה היא הצורה המגלה את הצורך והתביעה להתגלות רבדי הדבקות לא רק בצד הפנימי של החיים, אותו צד רוחני אצילי, אלא גם בחיים הממשיים על כל גווניהם, להתגבר על כל עקוב, ולסלק את המכשולים העומדים כנגד זרם חיים פנימי זה. כשאדם מישראל מתמלא תפילה ובקשה, הוא מגלה את צד הדבקות בצורות חדשות מלאות חיים ממשיים, והתורה הולכת ומתרחבת אל תביעת 'ביתי בית תפילה יקרא לכל העמים'.

קְטִירָא לְזוּי עֲלָמָא בְּתַנָּא בְּשִׁבּוּעָתָא

(כנסת ישראל והתפילה) קשורה לחי העולמים בתג ובשבועה

בתוך תוכה של תורה, המתגלה בעמלה וביגיעתה, מתגלה קשר החיים עם חי העולמים, קשר המתגלה בתג העומד למעלה מאותיות המחשבה, המשמר בתוכו את תנועות החיים הרחבות יותר מכדי הגיבוש האותיותי, ששם, במרחב חופשי זה מתגלה עומק הקשר והאיחוד שבין כנסת ישראל לקוב"ה. קשר זה אינו משתנה מאמיתתו כשהוא יורד אל העולם, שאז הוא מתגלה בשבועה, באותה החלטה קבועה הנקבעת מתוך נדיבות הרצון, שזוהו רז חג השבועות. התפילה הנבנית מתוך קשר זה מגלה בכל הגה את עומק הרצון, הבא מתוך מה שד' הוא הפותח שפתינו, והוא המאפשר לנו לגלות גם בשפה, הפונה אל החיים החיצוניים את הנכמס בתהומות הנשמה.

קָבֵל יְקָר טוֹטְפָתָא יְתִיבָא בְּקַבְיֵעוֹתָא

אל מול יקר התפילין (של הקב"ה) יושבת (כנסת ישראל ותפילתם) בקביעות

אור התפילין, הוא המשכת עומק המחשבה הצפונה המתפרצת להארת החיים. מצד פסגת המחשבה האנושית האזוקה ולו באופן קל בעולם החמרי, רק 'קשר תפילין הראה לעניו', 'רק אחורי יראו לפני לא יראו', אבל קשר החיים של כנסת ישראל, שרוי בעומק המחשבה האלוקית, חקוקה בפרשיות התפילין עצמם של קוב"ה, והם המה הבעת מפעם האחדות האלוקית כפי שהיא מביעה את עומק החפץ העליון בקביעות.

רְשׁוּמָא הִיא גּוֹפָא בְּזוֹכְמָתָא וּבְדַעָתָא

רשומה היא עצמה בחכמה ובדעת

מתגלה עומק קשר חיים זה בחכמה ובדעת, החכמה אינה מציירת את המושגים הרוחניים אלא היא חלק מהופעת פעולתם המתמדת להעלאת עולם, ומתוך כך כולה קשורה בתביעת מילוי החיים, בדעת.

רְבוּתֵהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל קְרָאֵי בְּשִׁמְעָתָא

מעלתן של ישראל הקוראים בסוגיות (ובקריאת שמע)

ומעלתן של ישראל ניכרת בעולם דווקא בשקיעה בסוגיות, בעולם הנגלה שהוא מרוכס היטב עם כל אותה צפיה עליונה המגלה את ד' אחד, אבל דווקא בזה, במה שאין אנו מיואשים חלילה מכל שלבי המציאות, מגלה את עומק האחדות לא רק בתור צפיה עתידית אלא כטבע חיים שנעוץ כולו בחיי רוח. ואמון עמוק זה המתגלה בעמל הסוגיות, מתגלה ביותר בחיים כולם, שהם גילוי עומק הסוגיות בחיים.

עֲבֹדוּ רַבּוֹן עֲלֵמָא אַמִּירָא דְכֹתָא

שבח רבון העולמים באמירה טהורה

באופי לימוד כזה, המביע את המיית הנשמה, הנשאר בטהרתו באמירה שאין בינה לבין מושא החפץ פער, שלכן אין היא מופיעה בדיבור הנובע מצורך בהנהגה, אלא באמירה רכה, באופי לימוד כזה מופיע שבח, המרבה את גילוי של ריבון העולם כולו, היוצר מבט חדש על כל מעשה בראשית מתוך אספקלריה הסופנת בחובה חיי עולם ומקורם.

בין ישראל לעמים, שבעת גלותנו אינם מתנשאים להבין עומק גדולתנו (המינות).

עֲפָר עֲלֵי לְוַזוּיָהּ בְּאַפֵּי מַלְכֹתָא

טוב ויפה עלינו לומר, בפני מלכים

אף על פי שבגלות, כשאר החיים פורחים במלואם, ולא נותרה לנו לשיור כי אם התורה הזאת, הרי שבה כלול הכל, ובתוכה שרויים אנו באור העתיד ההולך ומתחדש, הולך וזורח, ולכן נוכל לדבר כנגד מלכים בלא בושה, וטוב ויפה לנו הדיבור, אל מול מלכים,

דְּתַאֲיִן וּמִתְכַנְּסִין כְּוַזוּיִן אֲדֹתָא

הבאים ומתכנסים ונדמים כגלי הים

אע"פ שהם מתכנסים ובאים עלינו ונדמים כגלי ים שאין לו סוף, שהטובע בתוכו כבר נדמה כמת חלילה, אלא שבזכות התורה ההולכת ומעבירה אותנו מגל אל גל עד נגיע לחוף מבטחים. 'מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפוה', הים הגדול המכנס לתוכו את אותה נקודה ראשית של הבריאה, את המים, מאיים עלינו לבלענו, מחמת מה שאין אנו נוגעים לכאורה במציאות, וגלי הים, אותם מלכי אדום וישמעאל מתכנסים עלינו

דְּתַמְהִין וְשׂוֹאֵלִים לָהֶם בְּעֶסְק אֲדֹתָא

תמהים ושואלים להם בעסק האותות (האותיות?)

אותן מלכויות עומדות ותמהות, מתוך בוז עמוק, מתבוננות בעסק התורה, המגלה את תגיה דרך אותיותיה, המתגלה באותות ובסימנים בעולם. עסק התורה בלא שום בקשת תכלית אחרת מלבד עצמו של העסק "תורה לשמה – לשם התורה", המגלה וחושפת את כוחותיה הפנימיים של כנסת ישראל, ואת מלוא כוחו של כל עוסק בה, שמתוך כך הוא מסגל עיניים לראות את כל הטוב והיופי הגנוז בכל אחד מישראל ובכל העולם כולו. חזיון מופלא זה אינו נכנס כלל בגדרי מחשבות עמים, השקועים בתאוות עולם, השקועים בכיבוש והרחבת קנייני עולם, עד שחזיון זה שאין בו משהו מן המעשיות והתכליתיות מעורר אצלם תמיהה ושאלה.

בְּמִן וּבְמֵן הוּא רְזִימָךְ שְׁפִירָא בְּרִיּוֹתָא

מאין ומי הוא אוהבך היפה בנשים

שאלה זו מתעצמת ומופיעה ביתר שאת, כשלכאורה נראה כי חלילה עזב ד' עמו, ובאמת 'לא יטוש ד' עמו ונחלתו לא יעזוב', ואע"פ שאין להכחיש את הסגולה הפנימית ואת החן הנסוך על כנסת ישראל כולה, היפה בנשים, אף בהיותה בשפל המדרגה, מ"מ יש מקום לתמוה על עסק התורה, בלא שום נסיון לפתור את בעיות העולם בשום גישה מעשית, כשהיא איננה נובעת מעומק הנשמה, מעומק החפץ להיראות פני אלוקים, א-ל חי. וזניחה זו לכאורה מולידה ספק באחיזה בעולם הרוח וביכולת השפעתו על החיים הממשיים, באמון ביכולת החפץ הפנימי להתגלות בתוך מעשה בראשית ממש. והשאלה נוקבת וחודרת מהו המקום שאתם תופסים, מאין אתם באים, ומי אוהבך היפה בנשים

אַרְוִים בְּגֵינָה סְפִית מְדוֹר אַרְוִיתָא

אשר בעבורו את לקית ונמצאת בגוב האריות

הן אמנם לקיתם בעבורו – שואלים מלכי ארץ וכל לאומים – הן אמנם נמצאת את בגוב האריות וממשיכה להתקיים, אבל אומר החיים נעלם, והמסיבות המתגלגלות אשר במציאות מורות את היפך היכולת להביע טוב בחיים.

לְקָרָא וַיֵּאָה אֵת אֵין תַּעֲרָבִי לְמִרְוִתָא

יקרה ויפה את, בואי ותתערבי איתנו בממשלה

ואמנם את יקרוך, את אותה נקודה נעלמת וחבויה, המתגלה ביופיך, הקדישי להתערבות בעמים, שזה עומק חפץ המינות, לפזר את כוח החיים האחד, ולבטל את עומק אחדותו.

רְעִיתָךְ נַעֲבִיד לִיךָ בְּכָל אֶתְרוֹתָא

את רצונך נעשה לך (אז), בכל המקומות

ממשיכה המינות לטוות את קוריה ולהבטיח כי זה בעצם עומק רצונך, להביע טוב בכל העולם כולו, לא בהתבדלות תקנו זאת, לא בהתייחדות ונבדלות, אלא אדרבה, בהתערבות עמוקה תוכלו להשפיע שפע אורכם ורצונכם יעשה ויתגלה בכל המקומות.

תשובת ישראל לעמים

בְּזוֹכְמִתָא מִתִּיבְתָא לְהוֹן קְצֵת לְהוֹדְעוֹתָא

בחכמה משיבה להם, קצת להודיעם

אכן אין יכולת לכל עמים להבין ולו מעט מגודל יקרותם של ישראל, המתעלה על כל מלאכי מרום, שכל יכולתם להקדיש קדושה נובעת אך מכוחה של כנסת ישראל, ורק כפי ערכם הירוד המחפשים תכליות, ואינם מסוגלים להבין את העבודה שלא על מנת לקבל פרס, של מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ בהמות הייתי עימך, רק כפי הערך הירוד ניתן להביע ולו במעט את ערכם של ישראל המתגלה בעסק התורה ביגיעה ובעמל.

לְדַעְתוֹן זִכְכוּן לִי בְּאִשְׁתְּמוֹדֵעוֹתָא

(אם הייתם) יודעים ומתחכמים בדעת אלקים להתוודע

אם הייתם מתוודעים ומתמלאים מאור החכמה של דעת אלוקים, הייתם יכולים לפחות על פי סוף מעשה לנסות ולאמוד את ערך חיי ההווה, כי עמלה של תורה ספוג הוא מאור העתיד, שכשיבוא עתו יגלה ויפיע את ערך כל המעשים

רְבוּתְכוֹן מַה זְעִיבָא, קָבֵל הֵהִיא שְׂבוּזָתָא:

גדולתכם מה חשובה אל מול אותו שבח

גדולתכם שבהווה אינה נערכת אל מול חיי נצח, כי גדולתכם נובעת ממה שנוצר פער בין אור החיים העצמי המקיף כל, שכל תנועות החיים אינם אלא גילויין, לבין גילויי חיים שמתוך מה שנדמים הם כמהות מצוי עצמי שאין לו יחס אל שום גודל והיקף הרי הם מתרחבים בעצמם, וסרח עודף זה הוא היוצר את המלחמות והקינטוריות מחד, ואת מקסם כזב ההצלחה של תרבות העמים, הזוכה להצלחות, המפתחת לכאורה את העולם, ושבאמת תוך תוכו הפנימי רצוף אמת העומדת למעלה למעלה מכל מחשבות אדם ההבליות, והיות ואותה גדולה של אומות העולם נערכת על פי קומת האדם בזעירותה אין בה מאום מן השבח, מגילוי המיית הנשמה,

רְבוּתָא דִיעֵבֵד לִי, כִּד מִטְיָא שְׁעֵתָא:

(אל מול) הגודל שיעשה לי (רבון העולמים) כשתבוא השעה

שהיא מתגלה בגדולה העתידית, שאין בה מאום מבקשת הפרס הפרטית אלא קבלת מבוקש התפילה הפנימית של תורת החסד "ובלילה שירה עימי תפילה לאל חיי", התנועה הטבעית של התרחבות החיים בבוא עיתה, התרחבות שבכל תנועה שבה מביעה את אותו גודל נשמתי, הנובעת ממפעם האחדותיות הפנימית השרויה בעומק החפץ של כנסת ישראל.

בְּמִיִּתִי לִי זְהוּרָא, וְתַזְזִי לְכוּן בְּהֵתָא:

כשיביא לי האור ותכסה אתכם הבושה

אורו של הקב"ה שהוא פנימיות אורם של ישראל, מופיע עלינו ועל ידינו בהיקף הבא כתוצאה מעמל החיים הממושך של כל הדורות, הבושה הגדולה המופיעה העולם שלא עמל ולא נתייגע, שבנה מבנים מרשימים החוסמים את האור הגדול מלהיגלות, יוצרים בושה גדולה בעת הארתם של ישראל מופיעה. 'קומי אורי כי בא אורך וכבוד ד' עליך זרח, כי ערפל יכסה ארץ וערפל לאומים'. כל עמל הלילה הקדום, וההתייגעות בתורה נובעת מאור העתיד ההולך וזורח ומבשר הוא את הגאולה.

לְקַרְהַ כִּד אֲתִגְלִי, בְּתַקְפָּא וּבְגִבּוֹרָתָא:

יקרו כשיתגלה בחוזק וגבורה

מופיע אז אור יקרות, בלא השתלשלות של סיבות ומסובבים, בחוזק ובתוקף, המואר מאור גבורה של מעלה, הצופה בעין טובה על יראיו ובני בריתו, המרחיבה את החיים לאין שיעור

יְשַׁלְּמֵם גְּמוּלָא, לְסַנְאֵי וְנִגְזָתָא:
ישלם גמולו לשונאיו ולאיי הגויים

ומתוך כך מופיע מבט של שכר ועונש המופיע בגמול, כלומר בגילוי ערך המעשים המופיעים בבחירה המכוונת כלפי עומק חפץ ד', לא כשכר ועונש על מעשיו של אדם פרטי כזה או אחר, אלא גמול הנובע ממבט מקיף על גויים ולאומים, מבט הבוחן את ערכי הדברים מצד בניין העולם כמותאם וכמכוון, כמופיע וכמגלה את עומק החפץ האלוקי, שהוא הנותן את משמעות וזכות הקיום של חיי ההווה

צְדִיקָתָא לְעָם זֹבִיב, וְסִגְיֵי זְכוּתָא:
(וישלם גמולו) לעם חביב שרבות זכויותיו

ולעומת זה התשלום לעם ישראל יופיע בתור צדקה, חביבים ישראל היודעים שאין השכר עומד כלל על פי אמת המידה הבחירית, וכל הבחירה הגלויה היא רק הופעה של בחירה חופשית מוחלטת המתגלה בצעדים מדודים דרך הבחירה, אבל כל כולה היא הבעה של עולם חופשי החף מכל הגבלה מציאותית, שלכן הוא מופיע בתור צדקה שהיא קצה הגילוי של הצדק המתגלה דרך מצעדיה של בחירה החופשית האוספת זכויותיה לטובה במהלך כל הדורות.

וְזֵרוּ שְׂלָמָא בְּבֵיתִי, וּמִנָּא דְּכֹתָא:
שמחה שלמה בבואו וכלים טהורים

בהגעת צדקת ד' אז תופיע שמחה שלמה, בין בכמות מבחינת ההיקף של כל קומת החיים, בין באיכות, הן מבחינת ההתמד והן מבחינת הגודל אתו אנו נפגשים, המוציא אל הפועל את כל כוחות החיים. היום אין שמחתנו שלמה, בהיותנו בגלות חסרי חיים, ובית מקדשנו נחרב, אבל מתוך שקיעה בעומק התורה לשמה המשמחת, אנו בונים כלים ההולכים ומיטהרים ומסוגלים לספוג אל תוכם את מלוא השמחה.

מבט הגאולה

קְרִיתָא דִּירוּשָׁלַם, כַּד יִכְנֵשׁ זְלוּתָא:
לעיר ירושלים כשיכנס הגלויות

והחיים הולכים ומתרחבים, מופיעים בשיאם בבניין ירושלים המכנסת אליה את כל הנידחים, ההופכת את כולנו לחברים, המגלה בתוך חייה את אותה חטיבה אחת הקוראת בשם ד' אלקי עולם מן העולם ועד העולם.

יְקָרָה בְּטִיִל עֲלֶיהָ, בְּיוֹמֵי וְלִילוֹתָא:
כבודו ישרה עליה בימים ובלילות

וכבודו ישרה עליה בין בנגלה בין בנסתר, בהתאחדות גמורה הנובעת מיום שאין בו מהגבלת היום הנגלה ואין בו מהפער המונח משאיבת עולם הנסתר של הלילה. כבודו המקיף כל מאחד בתוכו נגלה ונסתר, רום ושפל, ומגלה את המקור הפנימי המניע את ההתגלות החיה של חטיבת האחדות הפנימית.

לְנוֹנָה לְמוֹעֵד בָּהּ, בְּתִשְׁבּוֹן כְּלִלְתָּא:

חופתו יעשה בה, בתשבחות כלולה

'ועל כל כבוד חופה' – החופה היא ההיקף הנסתר המגלה את ההקשר הרחב ממנו נובעות התשבחות. החופה הבנויה על עומק הטבעיות הקדושה יוצאת אל הפועל בהכרה העליונה המלאה בתשבחות וחופה זו מתגלה בבעת המקדש.

לְיָהוּר עֲנִיָּא, לְמוֹשֶׁפֶר כִּילְתָּא:

בעננים מזהירים יעטר וייפה חופתו

וכענני הר סיני, וכענן הקשור מעל הר המוריה, מתגלה כי הגילוי תמיד מונח בערפל המושגי, בערפלי הטוהר, וממרומים אלה נובע ההיקף הנסתר המעמיד על רגליו את כל חיי הנגלה, ומרוממו בתשבחות לאל חי. זהו עומק היופי של ציון מכלל יופי, ובית המקדש נבוי של עולם, שהיופי שבו אינו סגור בתוך עולם מוגבל אלא מתגלה בתנועה מתמדת של שאיבת חיים מעומק הנסתר, מהאין אל היש,

לְפוּבִיָּה דְעֵבִידְתָּא, עֵבִידָן מְטַלְלְתָּא:

לפי מעשהו (של כל צדיק) עושים לו את צילו (חופתו)

אבל אין היקף זה מתגלה בכדי, אותה סגולה פנימית המקיפה את כל בית ישראל, היוצאת אל הפועל דרך צעדי הבחירה המתונים, מתגלה ביתר שאת וביתר עוז בצדיקים העליונים, ברוח הקדש שבליבם המאירה על פי מעשיהם ורוממותם המוסרית. התגלות זו אינה התגלות על פי ערכם הפרטי אלא הולכת ומבליטה ביותר את תביעת הנשמה להתגלות בכל החיים, ואותן נקודות מאירות הרי הן כבחינת קדושת הזמנים המגלים את ערך הזמן כולו.

בְּתַכְתְּקֵי דְהַב פִּיָּא, וְשִׁבְעַ מַעְלָתָּא:

בכסאות זהב פז ושבע מדרגות

הצדיקים יושבים, כל חייהם מתגלים במנוחה, ביכולת הרחבה, מתוך העליה מעל שבע מדרגות הבריאה המתגלמים בשבעת ימי הבריאה, והנאתם שם מזיו השכינה היא הבעת הסגולה הצפונה בבית ישראל כולו 'בפי ישרים תתרומם ובשפתי צדיקים תתברך ובלשון חסידים תתקדש ובקרב קדושים תתהלל ובמקהלות רבבות עמך בית ישראל'

דְתַזְיָמִין צְדִיקֵי, קָדָם רַב פְּעֻלְתָּא:

(שם) נתחמים (מלשון תחום וגבול) הצדיקים, לפני רב הפעלים

אם במעמדם הכללי הם הבעה של אי הגבוליות האלוקית כפי שהיא מתגלה בכנסת ישראל כולה הרי מצד מעמדם הפרטי הם מוגבלים מול אור אין סוף, המתגלה בפעולות ללא גבול, והענווה המתגלה מחמת תפיסתם את מעמדם הפרטי, עוד מגבירה את מעמק השאיבה ממעייני אור אלה, ומביעה ביתר שאת את אותה סגולה של ישראל שנקראו ענווים "ואני תולעת ולא איש חרפת אדם ובזוי עם"

וְרִיבֵיהֶן דְּבִי, לְשִׁבְעָא זִזְדִּיתָא:

ומראיהם דומה לשובע שמחות

ומתוך ענוותנות זו משביעם הקב"ה מטובו וממלא אותם שובע שמחות, שמחה שאין בה את הרעבון המתמיד לעבור ממדרגה למדרגה, אלא שמחתם המתמדת של מבקשי ד', היודעים שבתוך אותה בקשה טמון הכל

וְרִקִיעָא בְּיִהוּרָהּ, וְכֹכְבֵי זִיזְתָא:

(ל)רקיע בזהרו ולכוכבי זיו

ודומים הם לרקיע, אותו צד תחתון שבריקועיו מגלה את השמימיות הנסתרת, ומאירים כל אחד בפני עצמו ככוכבי אור, המבליטים את אותה אורה עמוקה הניבטת מבעד לכל הערפל המושגי

וְהִדְרָא הִלָּא אֶפְשָׁר, לְמִפְרֵט בְּשִׁפּוֹתָא:

הדר שאי אפשר לפרוט במילים

ערפל זה, שאי אפשר לפרוט במילים, שאי אפשר לגלות בשפה הפונה אל החיים החיצוניים, ורק אנו שרוממנו מכל לשון, שלשונו הפנימית אינה נערכת על פי ההגבלה המציאותית, אלא נובעת מעושר המילול של כבד הפה וכבד הלשון, שמתוך מתן תורה החל לדבר בלא שיעור, ודרך לשונו מתגלה אותו חפץ נסתר התובע התגלות והתרחבות בכל המציאות כולה.

וְלָא אִשְׁתַּמַּע וְזִזְמִי, נְבִיאָן זִזְזִיתָא:

ולא נשמע ולא נראה אפילו בידי הנביאים מראה זה

כל הנביאים לא נתנבאו לעולם הבא, לא כשרון השמיעה המבינה בבינה היתירה ולא כשרון הראיה הצופה פני עדן - ששניהם נעוצים עדיין בקנה המידה הקשור אל ציורי העולם הזה - מסוגלים להתרומם אל חופש עליון זה שהתרוממותו אל מעל העולם המושגי, לא בגלל מוגבלותה של השפה אלא בגלל המהות הרוחנית הפנימית של אותו הדר.

בְּלָא שְׁלִטָא בַּה עֵינִי, בְּגוֹ עֵרֶן גְּנִיתָא:

לא שולטת במחזה זה עין בתוך גן עדן זה

תכונת הראיה מתעששת אל מול חזיון עדני זה המחיה את הגן, את החיים כולם. תכונת הראיה המסוגלת להקיף חזיונות, אינה בנויה לקלוט חזיון שבמהותו משתנה כל רגע ומופיע בתור תכונה המתרוממת לאין קץ בלא הרף של מנוחה, וכשהרוממות זו מתגלה בלא שום יחס אל חיי עולם הזה הרי שאין אף במה להיתפס, ואם בקשורים לתלמידי חכמים שאין להם מנוחה, ניתן לתאר חזיונות מצד אותו מפגש שיש בינם לבין אותה מציאות מוגבלת, הרי שבאמת גם תנועה זו בלתי ניתנת להשגה, ורק את ההקרנה למשיא בתו לתלמיד חכם ניתן לתאר, מחמת מה אי המנוחה נובעת מיום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים, והמנוחה מתגלה בתור שאיבה בלתי פוסקת מעיין זיווי כל הזיוויים, חיי כל החיים, מעיין המתגבר המתגלה בגניזה לעוסקי בתורה לשמה.

בְּטִיילֵים בֵּיהּ זִנְגָא, לְבַהֲרֵי דְשִׁכְנֵתָא:

מטיילים בו במחול, עם השכינה

ומצד ערכם העתידי הרי הם מטיילים, למעלה ממגמה מפורטת וכוון, עד שכל אותה התרוממות מתמדת מופיעה ממילא את כל הטוב והיופי, וממילא סרים כל ציורי סיגים, ומופיעים כולם כחטיבה אחת למעלה מכל פירוט של ראש וסוף, אלא במחול, שכולם שווים בו, לא כאותו שוויון מדכא נפש של חוקי הטבע האימתניים, אלא בגלל בחינת המהות לפני התלבשותה בכל איכות המגלה ערך פרטי כל שהוא. ובתוכם ד'.

עֵלָה רְמוֹזֵי דִין הוּא, בְּרַם בְּאִמְתָּוּתָא:

עליו רומזים הם – זה הוא, אמנם באימה

רומזים הם באצבע, הנה אלו קינו זה, ברמיזה, שאינה מופיעה בדרך סיבה ומסובב מההכרה שאינה מתרוממת לחזיון מופלא זה, ואף לא בפגישה המתגלה בצורתה הבלתי אמצעית, כי אם ברמיזה, הנושאת אופי של דילוג, הנמסרת בלא אותה דרך הסלולה העולה קימעא קימעא, אלא בתור הברקה המתנוצצת בחיים ומאירה את ההארה שממעל להם. ואותו היקף חיים העומד למעלה מכל פירוט, המסוגל להופיע בתור נגיעה קטנה במציאות, מתנשא הוא באימה, מתוך הכרת הגודל האלוקי העלוף במסתרים, המחיה ומרומם ומעלה ללא הרף.

עֵלְבָרָא לִיהּ בְּשִׁבְיָן, תְּקוּף הַמְּנוּתָא:

קוינו לו בשבינו, בחוזק אמונה

רמיזה זו העליונה מקיפה היא כל חיי עולם הזה, ומושכת קו של תקוה גם בגלותנו הממושכת. קו של קשר זה, היונק חיותו מחיי העולם הבא, מעמיד אותנו בתוקף האמונה, גם בהיותנו בשבי גלותנו. הגודל הנכמס, היוצא אל הפועל בעדנת חיי העולם הבא, הוא הבסיס והיסוד להעלאת החיים המתמדת המופיעה גם בעומק הגלות, המתגלה ביותר בעמל התורה. מצד דבקות ישראל בקוב"ה, אין חיי העולם הזה מגבילים את הרוח, גם בהיותם בשיא שפלותם ונוראותם, גם בהיות המציאות כולה נדמית לנו כבית כלא גדול שאינו מאפשר לחיים להתנשא עדי עד מקור זיוום. והיקפה של האמונה, כשהוא מתגלה בכל החיים, חותר הוא לגלות את אותה נקודה שאינה משתנה 'אני ד' לא שניתי ואתם עמי לא כליתם'.

יְהִי רָץ לָן עֲלָמִין, עֲלָמִין בְּרַבּוּתָא:

ינהג לנו עולמים, לעלמות דומים

בתוך תוכה של הגלות, איננו מתייאשים חלילה מקרבת אלקים, אלא מלאי תקוה, כי העולמות כולם יתנהגו על פי צפיית רוחנו האחוזה ודבוקה בו יתברך, וכל כולה אינה אלא ראיית המציאות כולה כחטיבה אחת, שאינה רק קשורה בקשרים מכניים ההופכים אותה לדמות מכונה אחת מורכבת, אלא חטיבה אחת ממש, שכל כולה עומדת לקבל שפעת חסדיו של הבורא ומביעה את מכלול גילוייו, ועומדת הכן להביע באתר ויתר עוז את עומק חפץ ד'. ציור עולם אשר כזה, מתדמה לעלמה, המוכנה לגלות בחייה את עומק הקשר עם בעלה, אישה, המחדשת אין סוף לידות מחודשות הבאות מעומק החידוש המתמיד שבמפגש חיים זה. בכדי לצייר עולם באופן כזה, צריכה הרוח להתנשא מעבר לחיי עולם, להיות מרחבית ובלתי מוגבלת, באופן שרק קצות חייה יתגלו בתוך המציאות, אופי חיים כזה חושף כי כל המציאות כולה נערכת כנטף שאי אפשר להעריכו מצד עצמו, במנותק מהקשר החיים הרחב יותר שאפס קצהו מתגלה בחיי העולם הבא. עמדה רדיקאלית זו לא מובנת כלל לעמי עולם, והם מתחיים רק בהיותם מחוברים באופן אורגאני לכנסת ישראל. כל אותה התנגדות לאורם

של ישראל, הוא בהיות האור ממועט ולא מופיע בכל החיים שאז נוצר הרושם שהוא מנוגד לחיים, ואכן מנוגד הוא לחיי קטנות, מנוגד הוא לגויים שכחי אלקים, ומיעוט חיים זה נובע מתביעת מילוי החיים כולם בקדושה יתירה שבבוא עתה מתגלה היא בטללי חיים. וגם כשהחיים אינם שלמים בנגלה מופיעים הם באמונת הרוח ובוודאות שינהג לנו עולמים כולם ומתוך הנהגה זו תיחשף עלמותן ויוסר המסווה והלוט מעליהן ויצאו מאילמותן.

מִנְתַּת הַיֶּקֶן דְּמִלְקַדְמִין, פְּרִישׁ בְּאַרְמוֹתָא:

מתנות שלנו שמאז ומקדם, הפריש בתרומה

ומתגלה שאותה תמצית גנוזה בתוך חיי העולם הזה, עומדת היא למעלה מכל יכולת גילוי מוגבלת, ומוכנה היא בתור מתנה, בתור חסד העומד לפני הבחירה, חסד המוטבע בכח סגולתנו הגנוזה שיצאה אל הפועל עם קבלתנו את התורה. מתנה זו מיוחדת היא לישראל ממלכת הכהנים, בתור תרומה, בתור תוכן חיים שאין לרדדו באומות העולם, לא בהגות הלב ולא בהתיימרות לשאת שם ישראל 'קדש ישראל לד' ראשית תבואתה כל אוכליו יאשמו".

סעודת לויתן ושור הבר שלעתידי לבא

טָלוּלָא דְלִוְיָתָן, וְתוֹר טוֹר רְבוּתָא:

(שחוקו?) צילו של לויתן ושור הבר הגבוה שבהר

האמונה הגדולה המחברת חיי עולם הבא עם חיי העולם הזה מרז יצירת עולמים בכח שם י'ה השרוי בעומק החפץ ורז המחשבה, יוצרת תנועה בעולם של בעל מלחמות זורע צדקות מצמיח ישועות, מלחמה הבאה לידי גילוי בתכונת מלחמת הלויתן ושור הבר. עצם הופעת שני הכוחות המנוגדים כל כך הלווייתן הסופן בתוכו יכולת ריבוי גילויים ללא גבול, מול עוז שור הבר המצומצם בעז גבורתו יוצרת עילוי מתמיד בעולם המתגלה באותה מלחמה. כח ההתפשטות המקורי ללא גבול המתגלה בלויתן מול כח הגבורה המרכזת ומגלה כל כח חיים העומד בפני עצמו במלוא עוזו המשתקף בשור הבר, שרק צללים מעושר תנועותיהם אנו מגלים בעולם.

וְזוֹד בְּזוֹד כִּי סְבִיב, וְעֵבִיד קְרִבוּתָא:

אחד באחד ייפגש, יסתבך ויעשה מלחמה

והם נפגשים בעולם, מסתבכים ועושים מלחמה גדולה, ניגוד גדול בין שתי תנועות עולמיות העומדים לכאורה בפירוד ובניגוד גדול.

בְּקִרְנֵי זֹהֲרֵי מִנְעֻזוֹ בְּהַבּוֹת, בְּרִבְרִבוּתָא:

בקרניו מנגח בהמות, בגדלותו

שור הבר ברעם גבורתו מתגבר על כל כח מוגבל ומביע את תביעת הגדלות שבעצמת הגבורה, התובעת מכל כח מוקטן את כל עצמת גודלו

לְקַרְטֵעַ נֶזֶן לְקַבְּלָהּ, בְּצִיצוֹי בְּבִרְתָּא:

ידלג הדג למולו, בסנפיריו בגבורתו

אבל הלוויתן, המתפשט לאין שיעור מגלה את חיוב כל הכוחות המוקטנים בשיעורם ההולכים ונכללים בים הגדול של זרם החיים המפכים לאין שיעור, וגילוי זה עצמו מגדל את כוחם העצמי שהופיע בצורה מדולדלת מול שור הבר, אמנם ללא עוז השור היו החיים מיטשטשים במקורם, אלא ששור הבר המופיע כמנותק מזרם החיים המלא, ששרש זרם חיים זה נעוץ בהגדלת התורה והאדרתה המתגלה בכח הסנפיר, יוצר סתירות איומות במציאות המתגלות במלחמות נוראות

בְּמִקְרַב לִיה בְּרִיָּה, בְּזִרְבָּה בְּרִבְבוּתָא:

יתקרב אליו בוראו, בחרבו בגדולתו

אמנם בהתקרב הבורא, המהווה כל, החושף את הגבורה במקוריותה, מאחד הוא את הכוחות האלה עד שמתברר כי אותו פירוד הנראה לעין מתגלה בכדי לשתף את הצדיקים במעשה בראשית, והם בכוחם הגדול, במלוא צמאונם כלפי מעלה, מגלים ברז חייהם הפנימיים את עומק התואם העומד למעלה מדעת רגילה

אֲרִיסְטוֹן לְצַדִּיקֵי יִתְקַן, וְיִשְׁרֹוּתָא:

יין משובח לצדיקים יתקן וסעודה (משור הבר והלוויתן)

שעל כן מתוקנת להם סעודה לעתיד לבא, ריבוי גילויי החיים, מלאת יין משמח, שמחה הנובעת מעומק החיים המתפשטים לאין שיעור כפי שהם מתגלים כמרחיבים את החיים המוגבלים עם כל נתינת המקום להגבוליות עצמה להופיע.

בְּמִסְזֹרִין עָלֵי תַפִּי, דְּכַכּוּד וְגֹמְרִתָּא:

מסובין מסביב לשולחנות העשויים מאבני כדכוד ואבני אקדח

השלחן, לכאורה תפקידו ייעודי, להיות הכלי עליו שמים את האוכל, והשמת האוכל עצמה היא אמצעי למטרה של האכילה עצמה. קישוט השלחן מורה שאין השולחן רק אמצעי אלא חלק מפעולת האכילה היא ההתענגות והרחבת החיים. והעץ עצמו הוא עץ פרי, היינו שהדרך עצמה הופכת להיות מענגת ומשתחררים מהתכליתנות הטבועה בעולמנו זה, אלא הכל בעונג והרחבת החיים.

לְגִידִין קְבִיָּהוּן, אֲפֶרְסֵמוֹן נְהָרְתָּא:

זורמים לפניהם נהרי אפרסמון

נהרי טהרת האפרסמון, הולכים וממשיכים רחמים על העולם, ומאירים ומגדלים, ומצילים כל כח חיים לבל יידח מעצם מגמת הטוב. כשאותה סעודה עתידית מופיעה ומתרוממת מעל ערך החיים הבוחנים אמצעים ומטרות, הרי שכח החיים היסודי הנעוץ בעומק הטוב הולך וממשיך נחלי עדנים המרוממים את כל המציאות לקומה עליונה זו.

וּמִתְעַדְנִים וּמִתְמַלְאִים בְּכּוֹסוֹת לְרוּיָהּ
ומתעדנים ומתמלאים בכוסות לרוייה

היין כשמופיע בכלים, הוא מופיע בצורה מרוכזת, המרוממת את ההכרה. נחלי האפרסמון מרוממים את החיים מתוך מציאות היין עצמו, שתיית היין, באופן שהוא מופיע בכוסות, אבל בכוס המרווה את הצמאון ומרחיבה את ערך החיים אל מעבר למילוי הצמאון, אל הרוייה, היא מרוממת את תפיסת החיים לעדן קדש עליון זה שעין לא ראתה אלקים זולתך יעשה למחכה לו.

וְזָמֵר מִרְתֵּי דְמִבְּרָאשִׁית, זְטִיר בֵּי זַעֲוֹתָא:

יין עסיס שמימי בראשית שמור בבית היקב

ויין זה עומד גנוז ונסתר מימי בראשית, נעוץ הוא בעצם צפיית בריאת העולם, והצפייה לשתות ממנו עם הסבלנות המבינה את ערך הגניזה יוצרת תסיסה מתמדת המרוממת ומעדנת חיי עולם הזה.

צִפִּיה עֲלִיוֹנָה זֹאת מִתְגַּלָּה בְּשִׁירָהּ, וּבְתוֹרָהּ שֶׁנִּקְרְאת שִׁירָה.

וְכִּי אֵין, כִּד שְׂמַעְתִּין, שְׂבִיז דָּא שְׂיִרְתָּא:

זכאים, כשתשמעו את שבח זו השירה

ועצם שמיעת השירה, והתרוממות הרצון לצפייה עמוקה זו מלאת הסבלנות, מזככת את החיים, מרחיבה את המיית הנשמה לגילוי בחיים, ומציירת בעצם השמיעה העליונה בה את עומק הקישור לנשמתה של תורה שמתוכה מתרבה חשק העמל המתמיד המשמח ומרומם את כל גילויי החיים לטהרה וקדושה עליונה.

קְבִיעִין כִּן תִּהְוִין, בְּהִנְהוּ זִבְוֹרְתָא:

קבועים כך תהיו באלו החבורות

קביעות העיתים בתורה, בלא לשבת בד בבד, אלא בחבורה ששכינה שרויה בה, מעבירה את מרכז הכובד של עמל התורה, מפעולה אנושית שעם כל גודלה היא אזוקה בכבלי הגוף, אל מצב העסק, כלומר תנועת החיים השלמה שהאדם הלומד מוציא אל הפועל בלימודו, שאינו אז מכונה אוהב, כלומר פועל אהבה, אלא אהוב שתכונת האהבה מתגלה בו.

וְתִזְכּוּן דִּי תִיתְבּוֹן, בְּעֵלָא דְרִתָּא:

ותזכו שתשבו בשורה העליונה

ואע"פ שבזה העולם עליונים למטה, הלא ערך החיים נמדד לא לפי חיי שעה אלא לפי חיי עולם, בגלל שהרוח הפנימית היא מהווה הכל, והיא אינה נמדדת לפי מה שבפועל אלא לפי מדרגת הבכח העתידה לצאת אל הפועל בעתיד היותר רחוק, שעם כל ריחוקו הוא קרוב מאד כי הוא הוא המניע את החיים, ומרומם על כל המעשים.

אַרִי תִצִּיתוּן לְמִלּוּתֵיהּ, דְּנִפְקִין בְּהִדְרִתָּא:

כשתשמעו את מילותי היוצאות בהדר

מתוך שמיעת שבח השירה, מגלים את ערך המילים, את ערך הפירוט המופיע בחיים הגלויים, בהדר המגלה עם כל מילה את ההיקף ממנו היא מובעת.

מְרוֹמָם הוּא אֱלֹהֵינוּ, בְּקִדְמוֹתָא וּבְתַרְיֹתָא:

מְרוֹמָם הוּא אֱלֹהֵינוּ בְּרֵאשִׁית וּבְאַחֲרִית

תפיסת עולו העולם נעוצה באמונת רוממות אלוּקינו בראשית ובאחרית, ודבקותנו בו מתעלה מציור מסוים, מוגבל, המסוגל ליצור מטרה מסוימת ומוגבלת, אלא עצם ההליכה הנמשכת מאברהם אבינו עד לבנים 'לכו בניו שמעו לי יראת ד' אלמדכם', שממילא כל מילה ומילה מתאדרת ומתהדרת.

לְבָנֵי וְאַתְרֵי בְּנֵי, וּמְסַר כֶּן אֲוִרֵי־תָא:

חֲפֶץ וְרוּצָה בְּנֵי וּמְסַר לְנֵי הַתּוֹרָה

קשר חיים זה מתגלה בבחירה בנו, בחפץ ד' הטבוע בנו, שרק מתוך הבחירה הנצחית בנו שאינה משתנה, רק מתוכה נמסרה לנו התורה, ומסירה זו המופיע ב'אנא נפשי כתבית יהבית', וב'נצחוני בני', היא עומק הבעת הסגולה הישראלית המביעה חיי עולם הבא בחיי העולם הזה, עם כל צורותיו המחולפות, ומתעלה על כל משברי החיים, על כל עומק הגלות, מתוך צפיה עמוקה מלאת המיית נשמה החפצה תמיד להתרומם ולאשתאבא בגופא דמלכא, ושאיפה זו שאינה מופיע באופן פרטי היא מרוממת את העולם כולו ומבררת את עומק התאמתו לחפץ ד' וממילא את אי הגבוליות המונחת בו, שרק מתוך בירור זה מתגלה הטוב המוחלט הגנוז בו בעילוי מתמיד, המהרס את הרשעה ומלא בתביעת 'ויאתיו כל לעבדך'. מתוך עומק זה ניגשים אנו לקריאת התורה, להתבסס ממתן תורה בשקט המוחלט הכולל בתוכו את כל המילים וכל הדיבורים.